

The book cover features a warm, stylized illustration of a window at night. A black cat is perched on the windowsill, looking out. On the sill are a cup of coffee and a slice of cake. The window looks out onto a dark street with a building and trees illuminated by warm, glowing lights. The author's name is written vertically on the left side of the window frame.

PETRA LANGOVÁ

Když ztratíš všechno,
možná najdeš
to nejdůležitější

JEŠTĚ JEDNU NOC

Ještě jednu noc

Vyšlo také v tištěné verzi

Petra Langová

Ještě jednu noc – e-kniha
Copyright © Fortuna Libri, 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

PETRA LANGOVÁ

JEŠTĚ JEDNU NOC

Copyright © Petra Langová, 2025

Cover design © Francesca Spinelli

Cover illustration © Midjourney

Odpovědná redaktorka: Mgr. Erika Hanáčková

Jazyková korektura: Šárka Marčanová

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2025

www.fortunalibri.cz

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou
buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně.

Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi
či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována,
ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena
v jakékoliv formě ani elektronickými, mechanickými,
kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky bez
předchozího souhlasu majitele práv.

BN: 149145/02

ISBN tištěné verze 978-80-7546-695-2

ISBN e-knihy 978-80-7546-697-6 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7546-698-3 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7546-699-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Pro mého tatínka.
Jsem šťastná, že tě mám.*

Prolog

Poznala jsem ji hned. Nebyla úplně stejná jako v mých vzpomínkách, ale byla to ona. Zatuchlá chodba s flekatou, místy omlácenou zdí, špinavými okny a nevzhledným dřevěným sloupem, který se proti nim bojovně tyčil. Posvátný kůl Si-ouxů, tak jsme mu z legrace říkali. Dobrých pět minut jsem tam bez hnutí stála, vdechovala vůni provlhlé omítky a snažila se zadržet pláč. Ten sloup někdo natřel na bílo. Cítila jsem, jak mi ve spáncích buší krev, když jsem se rozechvěle dotkla místa, kam jsme tehdy nad ránem vyryli srdíčko s našimi jmény. Trochu dětinská, ale neodbytná touha vzkázat všem příštím generacím – *opravdu jsme existovali, vidíte?* Je to tak dávno, panebože. Tak zoufale dávno.

A teď z našeho malého kousku věčnosti nezbylo vůbec nic. Zůstal pohřbený pod nánosem barvy jako ohyzdná čmáranice, která každého štvala. Už tady nemáš co dělat, ozna-moval mi vesmír.

I dveře jediného bytu, k němuž chodba vedla, zdobil zářivě bílý, evidentně čerstvý nátěr. Samolepky s podobiznou Iron Mana, Hulka, půvabné Wandy Maximoff a roztomilého Arla, kterého jsem milovala ze všech nejvíc, byly pryč. Očima jsem zběžně přelétla jméno na zvonku, i když mě ve

skutečnosti nijak zvlášť nezajímalo. Žije tam cizí člověk, ať už se jmenuje jakkoliv. To *on* tady nemá co dělat, sakra!

Přesně ve chvíli, kdy mi problesklo hlavou, že to jméno odněkud znám, ale nedokážu si k němu přiřadit žádný obličej, se dveře otevřely.

„Dobrý den.“

Ta žena vypadala zaskočeně. Opírala se o elegantní vycházkovou hůl, ztěžka dýchala a měřila si mě pátravým pohledem. „Hledáte někoho?“

Připomněla mi jednu z oněch rozkošných pohádkových babiček, které se objeví na scéně vždycky v pravý čas, aby zachránily hlavní hrdinku a přivedly jí do cesty úžasného prince. Stačí jenom natrhat pár bylin a uvařit z nich kouzelný lektvar.

„Potřebujete pomoc?“

Ano, prosím! Potřebuju vyčarovat zázrak, opravdu akutně! Zázrak tak obrovský, že by na něj nestačily ani nejdokonalější byliny světa, chtělo se mi vykřiknout.

„Ne,“ pípla jsem místo toho a rozpačitě se usmála. „Promiňte, že tady otravuju, přišla jsem si jen trochu zavzpomínat. Tenhle byt pro mě kdysi hodně znamenal, bývala jsem tu moc šťastná a... prostě jsem doufala, že když ho znovu uvidím...“

„O čem to proboha mluvíte?“ V doširoka otevřených očích se jí mihl záblesk paniky. A naprostého úžasu. „To je nějaký omyl, slečno! Buď si ze mě děláte blázny, nebo jste na špatné adrese. Vždyť tenhle byt patří už skoro čtyřicet roků mně a mému manželovi!“

„Já vím,“ zašeptala jsem tak tiše, že mi snad ani nemohla rozumět.

A potom jsem odešla. Co možná nejrychleji, aby si nevšimla, jak mi po tvářích tečou slzy. Vlastně měla pravdu, byl to omyl. Celý můj život byl jeden velký omyl.

Jako ve snách jsem doklopýtala k hlavnímu vchodu, vzala za kliku a ještě jednou se kolem sebe rozhlédla. Pocit, že je to naposledy, mi málem vyrval srdce z těla.

Některé příběhy by neměly končit.

1. kapitola

Ta písnička už mi vážně lezla na nervy. Patřit k mým oblíbeným hitům, které si občas po ránu broukám ve sprše, možná bych i přimhouřila oči nad tím, že mi ji dneska vnucují nejméně počtvrté, ovšem s takovouhle vykopávkou ať se jde milé Rádio Alfavox bodnout.

„Mohl bys tam naladit jinou stanici?“ houkla jsem na Gabriela trochu ostřejším tónem, než jsem měla v úmyslu. „Nebo se rovnou zvedám a opouštím naši kancelář.“

„Ale ale,“ zazubil se pobaveně. „Madam ztratila smysl pro romantiku?“

„Tomuhle kňourání říkáš romantika? Od pěti od rána mě ten šílený song pronásleduje, kamkoliv se hnu! Moc ráda bych věděla, kde ho vyhrabali.“

„Tak je pojďme žalovat,“ navrhl s teatrálně sraštěným čelem. „Ke svatému Valentýnu patří přece odjakživa punk a heavy metal, a oni se nás tu rozhodli mučit zamilovanými cajdáky! Neslýchaná drzost.“

„Nemám nic proti zamilovaným cajdákům, ale tohle už je vrchol nevksu.“

„Pravila slavná hudební odbornice Kristýna Tichá,“ utahoval si ze mě dál. „A teď si představ, že existují i lidé, kterým

se *One More Night* líbí. Třeba můj táta. V mládí byl do té zpěvačky úplně blázen, koncem osmdesátých let prý platila za velkou hvězdu světové pop music. Pánové v Alfavoxu to asi vidí stejně.“

„Pánům z Alfavoxu bych doporučila návštěvu psychiatra! Copak se nemůžou slitovat a pustit tam něco normálního?“

„Mě se neptej,“ pokrčil rameny. „Evidentně je to jejich *píseň pro dnešní den* a tu, jak známo, hrají každou hodinu, hned po předpovědi počasí. Takže si ji vychutnáš ještě...“ zkontroloval displej mobilu a věnoval mi další ze svých okouzlujících úsměvů, „hodněkrát.“

„Ani náhodou! Ve čtyři to tady balím, nasedám do auta a jedu si užít klidný večer bez rádia, bez televize, bez internetu –“

„... ale naštěstí se mnou. Mám pravdu, lásko?“ zavrňel mazlivě. „Koupil jsem láhev chardonnay, v té nové vinotéce na rohu, co jsme o ní nedávno mluvili.“

„Ehm. Dneska to fakt nejde, promiň. Slíbila jsem Ladě, že pohlídám holky, manžel ji chce vzít na valentýnskou večeři. Víno si dáme někdy příště, ano?“

„Někdy příště,“ zopakoval mdlým hlasem. „Bezva, už zase mě štavíš na druhou kolej. Kvůli rozmarům svojí prašné kamarádce, kterou nemůžu ani cítit!“

„No dovol? Oslava svatého Valentýna snad není žádný rozmar.“

„Jenomže co bude s *naší* oslavou? Chtěli jsme spolu přece zapít tvoje velké vítězství! Uvědomuješ si vůbec, jak jsem na tebe pyšný, Kristýno? Jak nesmírně jsi nás všechny překvapila?“ Stiskl mi ruku, aby té snůšce frází dodal náležitou dramatickostí. „Věřili jsme ti, to je samozřejmé. Nikdo ovšem nečekal, že budeš až takhle skvělá! Že toho chlapa rozneseš na kopytech jako skutečný profík a –“

„Možná jsi to nestihl postřehnout, ale já *jsem* skutečný profík.“

„Ježíši, nechytej mě hned za slovo,“ ucedil podrážděně. „Vždyť víš, co mám na mysli. Advokátní zkoušky jsi složila teprve nedávno –“

„Jistě. A těch pár let, kdy jsem vám tu od nevidím do nevidím dělala coby koncipientka, pro tebe nic neznamená? Vážně nechápu, proč vás tolik udivuje, že jsem si dokázala poradit s jedním nafoukaným pitomcem. Taková banalita, pche!“

Tohle byla lež jako věž. Soudní spor o malého Pétu, na který jsme se s mou klientkou, naprosto vyčerpanou a psychicky zlomenou paní Vlachovou, připravovaly několik dlouhých týdnů, měl do banality opravdu daleko. Pétův otec, majitel dvou úspěšných firem, blízký přítel pana starosty, věhlasný filantrop a nejodpornější grázl, jakého jsem v životě potkala, by dal zabrat i mnohem zkušenějším právníkům. Jeho skálopevné rozhodnutí získat syna do vlastní péče a udělat ze své bývalé ženy pomatenou hysterku, kterou je třeba zbavit svéprávnosti, mě stálo hodně bezesných nocí. Ale zvládla jsem to. Zvládly jsme to. Navzdory faktu, že jsem se tam rozklepala jako malá holka. Ne kvůli arogantnímu Vlachovi, jenž mi dával každým gestem najevo, že proti němu nemám šanci, i kdybych ovládala bůhvíjaká kouzla. Ani kvůli své mandantce, která se jen pár minut po začátku přelíčení totálně sesypala. Skutečný důvod, proč jsem pocítila neovladatelný třes v kolenou, sotva jsem toho mrazivého rána vkročila do soudní síně, měl jméno Aleš Hofman. Vysoký, černovlasý, jako vždy prudce elegantní přízrak dávné minulosti. Zrovna si svlékal kabát, když ke mně zabloudil očima. A ztuhl. Už dlouho jsme oba věděli, že nás tohle setkání čeká, na některé věci se však připravit nelze. Slušelo mu to snad ještě víc než tenkrát. Možná za to mohl ten plnovous, krátký

a vzorně upravený, dodávající jeho tváři až nebezpečně silné charisma. Ani nevím, proč mě to tak rozhodilo. Stejně jako šílená ironie osudu, že ze všech advokátů, kteří v téhle zemi žijí, musel Vlacha zastupovat právě on. *No dobře, já si tě teda vezmu. Co jinýho nám zbejvá?* vynořilo se odněkud z temných, léta neprobádaných zákoutí mé mysli, když mi podával ruku na uvítanou. Stiskla jsem ji jen s velkým sebezapřením.

„... mám vážně dost!“ Gabrielův rozčilený hlas mě vrátil zpět do reality.

Nechápavě jsem zamrkala. „Čeho máš vážně dost?“

„Tvého chování, Kristýno. Už skoro minutu jsi duchem úplně nepřítomná! Víš vůbec, na co se tě ptám?“

„Promiň, trochu jsem se zamyslela.“

„Jak typické! Kdykoliv začnu mluvit o nás dvou, přesta-
neš mě poslouchat. Opravdu se domníváš, že takhle vypadá zdravý partnerský vztah?“

„Ale kdepak, proboha,“ zvedla jsem obočí v nehraném údivu. „To, že se spolu občas vyspíme, nemá přece s partnerským vztahem nic společného, vždyť –“

Odešel dřív, než jsem tu hlubokou myšlenku stihla dokončit. Práskl za sebou dveřmi a po celý zbytek dne už se v kanceláři neukázal.

* * *

One more night, one more night with you, neslo se přelidněnou pasáží nákupního centra, když jsem se celá zchvácená prodírala k východu. Svatý Valentýn je zjevně lukrativní kšeft. Honosné pugéty, kýčové bonboniéry ve tvaru srdce a dárkově zabalené svíčky mizely z regálů přímo kosmickou rychlostí, zákazníci do sebe neurvale vráželi u pokladen

a moje cynické já se mohlo potrhát smíchy. S taškou plnou ovoce, instantních polévek a čerstvě namleté kávy, jediných věcí, které mi ke spokojenému životu stačily, jsem se vybelhala ven a zamířila na parkoviště. Teď už jenom přečkat pár hodin stresu ve společnosti Ladiných rozkošných dětí a mám tenhle úmorný den za sebou! Hlavně se obrnit trpělivostí. Nasadit si masku hodné, milující tetičky, která je šťastím bez sebe, kdykoliv ta dvě sarančata může hlídat. Zahrát si s nimi Twister, uvařit jim kakao, donekonečna odpovídat na jejich šupidní otázky a v duchu svou nejlepší kamarádku upřímně litovat. Copak o tomhle vážně snila? Vždyť to není tak dávno, co jsme spolu chtěly dobýt svět. Poznávat nové lidi, cestovat, udělat skvělou kariéru. Tak proč se její vzletné plány musely smrsknout na haldu počůraných plínek, dudlíků a neutuchajícího dvojhlaseného řevu? A proč si, svatá panno na nebesích, nemohla dát pozor aspoň teď, když se z těch vriskajících mimin konečně vyklubaly vcelku normální bezmála šestileté lidské bytosti? Pořídít si další děcko, to je přece čirý masochismus! Já na jejím místě bych už dávno skončila v blázinci, nebo bych se houpala někde –

„... poprosit o malý příspěvek?“

Jenže já *nejsem* na jejím místě. Díkybohu.

„Zvířátka vám budou moc vděčná, paní.“

Ohlédla jsem se přes rameno a sjela toho kluka nevrlým pohledem. Mohlo mu být sotva osmnáct, kolem hlavy měl uvázaný pirátský šátek a na krku legrační dřevěné korále. Táhl se za mnou jako stín téměř celou cestu k autu, až do teď jsem mu ale nevěnovala pozornost. Že bude natolik drzý, aby otravoval lidi přímo uprostřed parkoviště, mě vážně nenapadlo. „Jaká zvířátka?“

„Přece u nás v útulku.“ Zamával mi před očima krémově bílým papírem, na němž se vyjímala fotka dvou chundela-

tých psů, velkých jako telata. A pod ní nápis – *Valentýnská sbírka pro Bedřišku*.

„Hm. A ta Bedřiška má být kdo?“

„Přece ona,“ ukázal na jedno psisko a zavrtěl hlavou, jako by nemohl uvěřit, že mám tak šokující mezery ve vzdělání. „Copak vy ji neznáte? Vždyť je to naše slavná celebrita, točil se o ní dokonce pořad v televizi.“

„Aha,“ ušklíbla jsem se přezíravě. „Myslím, že slavné celebrity mají peněz dost, určitě si tu kvůli nim nemusíš hrát na žebráka. A teď mě prosím omluv.“ Vytáhla jsem z kapsy klíče, abych odemkla auto, jenomže ten prevít se nehnul ani o milimetr.

„Já přece nejsem žádnéj žebrák, paní!“ ohradil se dotčným tónem. „Víte vůbec, jak vysoký jsou dneska náklady na provoz? Kolik stojí třeba taková veterina?“

„To skutečně netuším, ale už jsem ti snad řekla –“

„Nebo jídlo pro třiadvacet pejsků, osmnáct kočiček a dva potkany? Jsme jedinej útulek ve městě a opravdu se máme co ohánět, věřte mi.“

„Tak se běž laskavě ohánět někam jinam a přestaň nás tu obtěžovat, ty jeden pobudo!“

Překvapeně jsem se otočila za hlasem, který jako by mi mluvil z duše. Prvotní úlevu, že jsem konečně zachráněná, vyštířil během okamžiku pocit zlosti. Takové, jakou ve mně nedokázal probudit snad nikdo jiný než slečna Valérie Tomšů, všemi opěvovaná místní kráska s velkým K.

„Rozumíš, co ti říkám? Seber se a padej odtud!“

Princezna s velkým P.

„No hurá! Už jsem měla strach, že se ho nezbavíme. Moc ráda tě vidím, Kristýno.“

Beštie s velkým B.

„Jak se pořád máš? Prý je teď z tebe úspěšná paní advokátka, jo? Možná budu tvoje služby jednou potřebovat.“

Rozpuště se zachichotala a ladným pohybem si odhrnula z tváře pramen dlouhých blond vlasů. Zřejmě naučené gesto z doby, kdy byla profesionální modelkou. „Vsaď se, že neuhodneš, co je u nás nového! Táta odchází do důchodu a plánuje vzít máti na cestu kolem světa, takže přebírám celé vedení Bella Rose. Ale pššt, ještě se o tom neví, veřejně to chceme oznámit až příští měsíc. Táta pořádá velkou oslavu, něco jako rozlučkový mejdan, chápeš? Předpokládám, že se o něm dočteš v novinách, bude to událost roku! A teď už konečně povídej, jak se daří tobě. Nějaký super chlap na obzoru?“

„No...“

„Páni! Řekla jsem ti vůbec, že se třetího června vdávám? Beru si našeho šéfkuchaře, naprosto úžasného člověka! Poznali jsme se v Paříži, vedl tam restauraci a dostal dvě michelinské hvězdy, umíš si to představit? Táta říká, že jsme dokonalý pár, společně prý uděláme z Bella Rose ten nejluxusnější hotel v republice. Zrovna jdu ze zkoušky šatů, dokonce jsem se rozhodla pro bílou klasiku, ačkoliv champagne má taky něco do sebe, že jo? Pořád trochu váhám, jaký zvolit účes, ale můj svatební agent se domnívá...“

Někde mezi dokonalým párem a bílou klasikou jsem ji přestala vnímat. S vypětím sil jsem jí popřála hodně štěstí, vpadla do auta, naštartovala a zhluboka si oddechla. Fajn, takže to bychom měli.

Kytarový nářez Jimiho Hendrixe, který otřásal útroby mé kabelky, když jsem o pár minut později hledala před Ladným domem místo k zaparkování, mě rozčiloval snad ještě víc než otravná *píseň pro dnešní den*. Venku se rychle stmívalo, ve vzduchu byl cítit déšť a v dálce přede mnou vystupovala z mlhy matná silueta kostelní věže. Mimoděk jsem po

ní střelila očima a bodlo mě u srdce. Kdysi dávno jsem ten koštel měla moc ráda. Stál jen několik metrů od urnového háje, kam jsem jako malá chodívala pozorovat osvětlené náhrobky. Určitě budou zářit i dneska večer. Kromě jednoho.

Vypnula jsem motor a natáhla se po vřeštícím telefonu. Ta pichlavá bolest v krajině srdeční pořád neustávala. Musím tam někdy zajít, slíbila jsem si už nejméně poště. Musím ho konečně navštívit, ksakru. Jak je to asi dávno, co mu někdo zapálil svíčku a donesl květiny? Udělám to hned zítra odpoledne, bude-li čas. No, možná spíš pozítří. Anebo třeba... Mobil utichl ve stejném okamžiku, kdy jsem se chystala hovor přijmout. Trhla jsem rameny. Ať už byl na druhém konci kdokoliv, má bohužel smůlu. Jenom totální hlupák si naštaví skryté číslo, když s někým potřebuje mluvit! Vystoupila jsem, zamkla vůz a utíkala obejmut svou kamarádku, jejíž rozčuchaná hlava se právě mihla za oknem. Neznámý volající pro mě přestal existovat.

Stejně jako potměný náhrobek v urnovém háji.

* * *

„Nevypadáš zrovna nejlíp,“ prohlásila Lada, když mi s hlasitým funěním odemkla dveře, dobelhala se do obývacího a praštila sebou na rozeštaný gauč. „Nejsi nemocná?“

„Od tebe to sedí,“ vyprskla jsem smíchy. „Čekala jsem, že mě přivítáš ve slavnostních šatech, celá natěšená na romantickou večeři při svíčkách, a ty se tu zatím válíš jako lazar!“

„Protože *jsem* lazar,“ hekla vyčerpaně. „Celý den zvracím, otékají mi nohy, do ničeho se nevejdu a romantická večeře při svíčkách je vážně to poslední, co mě teď zajímá. Který blbec přišel s výmyslem, že nevolnost odeznívá po prvním trimestru? Tak se nezlob, že jsem tě sem táhla zbytečně,

a jed' si domů užít Valentýna. Tvůj sexy právník už se jistě nemůže dočkat, až spolu hupsnete do postýlky, mám pravdu?“

„No, těžko říct. Můj sexy právník se dneska rozhodl, že poštoupíme na vyšší level a začneme budovat zdravý partnerský vztah. Vůbec nechápu, co to do něj vjelo, až doteď jsme byli v pohodě. Škoda.“

„A já zase nechápu, proč jsi k budování partnerských vztahů tak skeptická,“ obrátila oči v sloup. „Nezapomeň, že ti dávno není dvacet, měla by ses konečně usadit a poznat, jaké výhody skýtá soužití s milovaným člověkem. Vezmi si příklad ze mě!“ Ukázala na své vzdouvající se břicho a jízlivě se zašklebila. „Paráda, vid’? Ivan mi musel odpřisáhnout, že to byl vážně poslední pokus, a jestli se ani tentokrát nedočká vysněného dědice trůnu... Ježíši, kam si to sedáš? Vždyť tohle je oblíbené místečko pana Darcyho!“

S protaženou pusou jsem vstala z jediné židle, na které se neválely hromady oblečení, plyšáků a oslintaných hraček pro kočky, rezignovaně jsem vzdychla a přesunula se k Ladě na pohovku. Pan Darcy byl nepsaným šéfem téhle domácnosti už velice dlouho. Stejně jako Elizabeth, Lydia a Mary. Víc sešter Bennetových si moje kamarádka prozatím osvojit nestihla, ale všechno bylo jen otázkou času. Poslední jmenovaná se mi právě s elegancí sobě vlastní uvelebila na klíně. Moc dobře věděla, že ji odtamtud vyženu, ale musela to aspoň zkusit, mrcha.

„Tak jo, měla jsi pravdu. Nevypadám zrovna nejlíp,“ ucedila jsem ironicky při pohledu na svůj ebenově černý koštymek, zaneřádný snad milionem chlupů. „Jak můžeš v tomhle bordelu vychovávat děti, to fakt nikdy nepochopím. Obdivuju Ivana, že od tebe ještě neutekl!“

„Kdyby to udělal, je dávno mrtvý,“ zasmála se trochu křečovitě. „Tohle jsme si vyjasnili hned po svatbě. Zabiju

ho, když mě opustí, když začne chlaštát jako jeho otec nebo když zjišťím, že má alergii na kočky. A on je se svým životem vcelku spokojený, doufám. Což se ale poslední dobou nedá říct o tobě.“

„Jak to myslíš?“ naježila jsem se. „Můj život je naprosto perfektní, abys věděla!“

„Opravdu? A proč se teda v jednom kuse tváříš jako bubák, kterého úplně všichni štvou? Gabriel ti není po chuti, můj bordel ti není po chuti, naše kočky bys nejradši vystřelila na Mars. A takhle protivná jsi už od chvíle, kdy skončil ten soud s Vlachem! Dozví se hergot někdy, co se tam stalo?“

Provinile jsem se kousla do rtu.

„Je to kvůli Alešovi, vid’? No jasně! Nečekala jsi, že s tebou vaše setkání tolik zamává, i po všech těch letech. Ale tohle jsou přece věci, o kterých spolu musíme mluvit, Kris. Komu jinému se chceš svěřit, když ne svojí kámošce?“ Objala mě kolem ramen a já jsem se k ní vděčně přitulila.

„Vůbec se nedivím, žeš byla na nervy, zvlášť po tom, čím sis tenkrát kvůli němu prošla! Ach bože, vždyť ty už jsi dneska mohla mít...“ Prudce se zarazila a uhnula pohledem.

„Čtrnáctileté děcko,“ dořekla jsem za ni. „Umíš si představit něco tak absurdního?“

Sevřela mě v náruči ještě pevněji a mlčela. Minutu, možná i déle. Oběma nám bylo jasné, že o Aleše Hofmana tu ve skutečnosti nejde. Dokonce ani o to, že bych snad někdy litovala svého rozhodnutí. Proč taky? Chtěla jsem jít přece na vysokou, po níž jsem celé roky toužila. Bavit se. Žít. Vychutnávat si euforický pocit, že je mi osmnáct a všechno krásné mě teprve čeká. Vzpomínka na den, kdy jsem stála před branami nemocnice a věděla, s absolutní jistotou věděla, že prostě nemůžu couvnout, mě netrápila ani z poloviny tolik, jak by se nejspíš slušelo. Jenže pak tu byly i jiné vzpomínky.

Mnohem víc bolavé, mnohem palčivější, dávno pohřbené kdesi v hlubinách mojí mysli. Proč se jenom, u všech čertů, rozhodly vyplavat zpátky na povrch, jakmile jsem tehdy vešla do té zatracené soudní síně? Proč to musel být zrovna Aleš, koho jsem tam potkala?

No dobře, já si tě teda vezmu. Co jinýho nám zbejvá? prolétla mi opět hlavou jeho slova.

A taky slova mé matky. *Neboj se, všechno spolu zvládneme. Jenom si to miminko nech, prosím.*

A slova jeho matky. *Takže máš v plánu zničit Aleškovi život? Dělej, jak myslíš. Ale víckrát už mi nelez na oči, ty nezodpovědná rajdo!*

Slova profesora Bláhy, bez jehož pomoci bych se zřejmě nikdy neodvážila podat si přihlášku na vysněnou Karlovu univerzitu. *Tohle je nejhorší možné načasování, slečno Tichá. Dítě a právnická fakulta? Bohužel čirá utopie, zejména ve vašem případě.*

A potom, úplně nakonec, slova toho nejmilejšího, nejlskavějšího člověka, jakého jsem kdy poznala. *Fajn, rozhodla ses. Neříkám, že mě to těší, ale vlastně ti rozumím. Vždycky budu na tvé straně, to přece víš, holčičko. Jistě, počítej se mnou, po tom zákroku tě vyzvednu v nemocnici. A můžeme si třeba zajet do cukrárny U Ponyho, souhlasíš?*

Už odmala mě brával do cukrárny U Ponyho, kdykoliv jsem měla nějaké trápení. Zmrzlinový pohár s griliášem umí vyléčit všechny bolístky světa, říkal pokaždé.

Ale tentokrát svůj slib nesplnil. Čekala jsem na něj skoro do půl sedmé do večera, než mi jedna hodná sešťička zavolala taxi.

Od té doby nenávidím griliáš. Z celého srdce.

„Nebyla to tvoje vina, Kris,“ zašeptala Lada, jako by věděla, o čem přemýšlím. „On by ten infarkt stejně dostal.“

„Jenomže by při tom neseděl za volantem. Do hajzlu, vždyť jsem se s ním ani nestihla rozloučit! Říct mu, že ho mám ráda. A že ten malovaný hrnek po babičce, co mu na něm tak děsně záleželo, jsem tenkrát rozbila já. Nechodím za ním na hřbitov, schovala jsem všechny jeho fotky, snažím se dělat, jako by vůbec neexistoval, protože...“ přikryla jsem si obličej dlaní, „... jsem srab, Lado. Ubohý, podělaný srab. A je mi z toho až fyzicky zle. Ještě pořád mě nemáš plné zuby?“

Tohle téma jsme spolu během uplynulých patnácti let probíraly nejmní stokrát a já jsem při nejlepší vůli nechápala, kde bere sílu poslouchat moje litošlivé kňourání zas a znova. Držet mě za ruku a říkat přesně to, co potřebuju slyšet.

„Mám tě plné zuby už dávno, ty tele.“

Poznat, kdy je nejvyšší čas, abych těch nářků nechala, a dokázat mě přivést na úplně jiné myšlenky.

„Měla by sis pořídit kočku! Vyžene z tebe všechn splín, ani nestačíš mrknout. Podívej, jsou přímo k sežrání, a ty jejich voňavé kožíšky, mmm...“ Popadla jedno z Bennetových děvčat a začala ho líbat jako praštěná. Představa, kolik chlupů se právě ocitlo v její puse, mi obrátila žaludek naruby. „No tak, co říkáš? Nezahlídeme někdy do útulku? Paní Evelína, která ho vede, je strašně fajn ženská, určitě by ti pomohla vybrat toho nejlepšího kámoše. Ivan s holkama tam zrovna jsou, chtěli donést zvířátkům aspoň malý dárek, dneska se totiž koná valentýnská sbírka –“

„... pro jejich super celebrity, já vím,“ zakoulela jsem očima. „Ten sympatický mladík, co se mi vetřel skoro až do auta, aby ze mě vytáhl prachy, mě ráčil informovat.“

„To musel být Oskar, Evelínin syn,“ rozesmála se. „Je trošku neodbytný, ale má zlaté srdce. Panu Darcymu byly sotva tři týdny, když ho našel úplně promrzlého v krabici od

bot, a takhle výstavního fešáka z něj udělal! Vid', miláčku, že jsi můj velký krasavec? Jenom ta rýma kdyby tě už přestala trápit.“ Podrbala kocoura za uchem, láskyplně mu otřela usoplený čenich a rukou plnou mikrobů zašmátala v misce s oříšky. „Tumáš, dej si taky, jsou vážně výborné. Ivan mi je včera koupil v tom novém obchodě na náměstí. Tam, co si jednou, až budu mít velké děti a deset mega na kontě, otevřu kočičí kavárnu.“

„Tebe to ještě nepustilo?“ přidala jsem se k jejímu smíchu. „Vždyť bys měla pořád prázdný lokál! Kdo z normálních lidí může jen tak v klidu sedět a vychutnávat si kafe, zatímco se mu po stole prohání jedna chlupatá obluda za druhou? Fúj! Za pár měsíců bys přišla na buben.“

„Což ale nikdy nezjistíme, bohužel,“ povzdechla si. „Leda v příštím životě, jestli budu mít kliku na bohaté rodiče. Třeba jako Valérie Tomšů! Už jsi slyšela, že přebírá vedení Bella Rose a vdává se za prince na bílém koni? Prý je to děsně tajná informace, ale ta blběna ji vypráví snad každému, koho –“

V zámku zarachotil klíč. Neklamné znamení, že náš dýchánek právě skončil. Do místnosti vpadla dvojice krvelačných upírů, důmyslně přestrojených za roztomilé holčičky, a střemhlav se na mě vrhla. Naštěstí jim netrvalo dlouho, než pochopily, že ze mě krom pytlíku želé nic kloudného nevytáhají, a tak si šly raději zapnout televizi.

„Vy jim to vážně dovolíte?“ nestačila jsem žasnout, když se v ní objevila děsivá tvář lorda Voldemorta. „U tohohle dílu se klepu hrůzou i já, holky z něj budou mít špatné spaní!“

„Ále, vždyť už ho znají skoro nazpaměť,“ mávla rukou Lada.

„Oproti všem těm přihlouplým animákům, které tu ještě nedávno běžely od rána do večera, je Harry Potter učiněný balzám na duši,“ dodal se smíchem její muž Ivan. „Dokonce

i náš Jeníček se u něj zdá být spokojený a vůbec mamku nezlobí, vid’?“ Něžně pošimral Ladino břicho a ona se zahihňala.

„Bodejť, naše Janička Harryho úplně miluje! Ale pána temnot ještě víc. Stačí, aby slyšela jeho hlas, a hned mě začne kopat jako šílená. Tu holku jednou čeká Zmijozel, jinak to nevidím.“

„Toho *kluka* jednou čeká Zmijozel,“ opravil ji Ivan naoko dotčeně. „Tentokrát jsem si dal opravdu záležet, tak se laskavě zdrž šupidních komentářů, drahá! Stejně mi pořád nejde do hlavy, proč si to nenecháme říct. V pátém měsíci už je pohlaví miminka hezky vidět, a navíc přece –“

„... chodíš k nejdokonalejšímu lékaři, jaký v tomhle vesmíru kdy žil,“ doplnila jsem ho s kousavým úšklebkem. Ladiný ódy na doktora Kučeru, gynekologického pána boha, který ji úspěšně provedl prvním těhotenstvím, odrodil holky a byl po celou dobu *naprosto k zulibání, áách*, nám oběma už dlouho pily krev. „Ten určitě věděl, co budeš mít za dítě, ještě dávno předtím, než jste začali s jeho výrobou!“

Ivan se rozchechtal a my jsme ho vzápětí následovaly, dokud nás jedna z mrňavých vampýrek našťvaně neupozornila, že sakra vůbec neslyší, co říká profesor Snape.

O hodinu a půl později jsem toho měla právě dost. V Bradvicích se zvolna schylovalo k závěrečné bitvě, Lada mi klímala na rameni a pan Darcy se, prozatím bez úspěchu, pokoušel rozdrápat mou luxusní koženou kabelku. Opatrně jsem vstala, kývla Ivanovi na rozloučenou a tichounce jako myška se vyplížila ze dveří.

Uf. Tohle byl vážně divný den. Ale jeho nejhorší část mám za sebou, uklidňovala jsem se v duchu, když jsem odemýkala vůz. Siluetu kostelní věže dávno pohltila tma, začínalo

huště pršet a ledový vítr mi rozfoukal vlasy do všech stran. Ideální valentýnské počasí, jen co je pravda! Už abych byla doma, ve svém útulném, krásně naklizeném bytě bez chlupů, otravných koček a urvaných dětí, honilo se mi hlavou. Dám si bleskovou sprchu, mátový čaj, nějaký pěkný film a... Kytarové sólo Jimiho Hendrixe přerušilo mé úvahy právě ve chvíli, kdy jsem si zapínala pás. Vida, tajemný volající to ještě nevzdal. Několik vteřin jsem klouzala očima po displeji mobilu a sváděla vnitřní boj, ale instinkt, který mi našeptával, že přijímat hovory ze soukromých čísel je krajně nerozumné, byl nakonec přehlasován zvědavostí.

„Paní Tichá?“ ujistňoval se neznámý mužský hlas. „Advokátka Kristýna Tichá?“

Bezděky jsem přikývla a v zátylku mě kdovíproč zamrazilo.

„Musím s váma nutně mluvit.“

„Jen mluvejte,“ pokusila jsem se o nenucený tón. „A mohl byste začít třeba tím, že se představíte. Mezi slušnými lidmi bývá totiž zvykem –“

„Novák,“ vpadl mi podrážděně do řeči. „Ale na tom teď nezáleží. Váš přítel má velkej problém, paní advokátko. Dal mi pro vás takovou věc, která je prej, no, hodně důležitá. Až ji uvidíte, bude vám hned všechno jasný.“

„Jakou věc?“ Mrazení zvolna přecházelo do celého zbytku těla. „A jaký přítel? Stalo se něco Gabrielovi?“

„Pardon, ale po telefonu to s váma řešit nesmím.“

„Tak přijďte ráno do mé kanceláře!“ Nenucený tón byl pryč, navzdory veškerým snahám. „A tu věc vezměte s sebou, abych se přesvědčila –“

„Jenže tohle do rána nepočká. Znáte benzinovou pumpu za hotelem Bella Rose? Můžu tam být během deseti minut.“

„Vy snad žertujete! Opravdu si myslíte, že jsem tak pitomá, abych si uprostřed hluboké noci dávala schůzku s ci-

zím člověkem?“ Letmo jsem pohlédla na hodinky. 19:58. No dobře, hluboká noc je možná trochu přehnaný výraz. „Ještlí mi aspoň nenaznačíte, o co jde, nemá cenu v tomhle rozhovoru vůbec pokračovat.“

„To mě mrzí, paní Tichá. Ale já jsem jenom posel. Počkám tam na vás, rozhodněte se sama. A hlavně... přijed'te sama. Pro vašeho přítele je to otázka života a smrti.“

Nic dalšího už neřekl. Zavěsil dřív, než jsem ho stihla s hysterickým smíchem upozornit, že bych takovouhle nálož patosu neskousla ani v béčkové detektivce. Rozklepanou rukou jsem vytočila Gabrielovo číslo. Jeho telefon byl vypnutý. Nervózně jsem si prohrábla vlasy a snažila se zůstat klidná. Co teď, doprčíc? Jít zpátky k Ladě a požádat Ivana, aby mě doprovodil? *Hlavně přijed'te sama.* Obrátit se na policii? *Pro vašeho přítele je to otázka života a smrti.* A co když si ze mě Gabriel prostě jenom utahuje? Bude tam stát s kyticí růží a bonboniérou, rozesmátý od ucha k uchu, jaké báječné valentýnské překvápko se mu povedlo vymyslet. Nebo... co když oním záhadným přítelem vůbec není Gabriel? Hlavou mi prokmitl obraz Alešovy tváře. Ale kdepak, to je přece absurdní! Proč by chtěl mluvit zrovna se mnou, kdyby měl nějaký průšvih? Vždyť jsme se neviděli skoro čtrnáct let. Po všem, co nás tehdy potkalo, byl rozchod jedinou logickou volbou. Já šla studovat do Prahy a on dal přednost Brnu, kde už se usadil natrvalo. Od té doby jsem o něm neslyšela.

Další bezradný pohled na hodinky. 20:03. Na benzínových pumpách bývá touhle dobou ještě čilý ruch. Co se mi tam může stát? V nejhorším případě budu za blázna, který ujel téměř sedm zbytečných kilometrů, aby ve finále zjistil, že se stal obětí něčího žertu. A na to se snad neumírá, nebo ano? Odhodlaně jsem potřásla hlavou a otočila klíčkem v zapalování.

Děšť bičoval přední sklo vozu s takovou intenzitou, že jsem chvílemi nevěděla, kam vlastně jedu. Pršelo čím dál víc, střerače kmitaly jako o život a nad střechou Bella Rose proťal oblohu zářivě bílý blesk. Sledovat tuhle podívanou z bezpečí svého obýváku, byla bych naprosto uchvácená. Jenomže tady, v útrobách ojeté fabie, na liduprázdném parkovišti před čerpací stanicí, se moje myšlenky ubíraly docela jiným směrem. Srdce mi zběsile tlouklo, když jsem pomalu vystoupila, rozhlédla se na všechny strany a s deštníkem nad hlavou váhavě zamířila ke dveřím shopu.

Uvnitř mě přivítalo vlídné teplo, vůně kávy a otrávený pohled slečny za pultem, kterou má přítomnost evidentně rozladila. Krom ní tady nebylo ani živáčka. Chvilku jsem rozpačitě bloumala mezi regály a předstírala, že něco hledám, po pár minutách mi ale došla trpělivost. Vystřelil si ze mě, to už bylo víc než jasné. Ušklíbla jsem se nad vlastní naivitou, svésila ramena a ve vší tichošti se odebrala zpět do toho nečasu.

Vítr lomcoval větvemi stromů, jako by měl přijít konec světa, někde v dáli zahřmělo a prudký cákanec deště mi ohodil nohy. Nadskočila jsem leknutím, sprostě zaklela a v duchu se omluvila svým krásným, dva týdny starým polobotkám, pro něž byla tahle cesta zřejmě poslední, když jsem si ho najednou všimla. Stál přímo u mého vozu, zahalený v dlouhé rybářské pláštěnce, a drze nakukoval dovnitř.

„Hej! Co tam děláte?“ vykřikla jsem a rozběhla se k němu. Jenom bůhví, kde se ve mně vzalo tolik kuráže. „Hned toho nechte, nebo volám policii!“

Nevzrušeně otočil hlavu a probodl mě pohledem. Na zloemek vteřiny jsem úplně ztuhla. Takhle škaredý lidský obličej jsem neviděla už opravdu dlouho. Rty měl podivně zkroucené, kůže plnou zarudlých skvrnek, jedno oko mu ujíždělo

někam do strany a přes levou tvář se táhla výrazná, špatně srostlá jizva. V nažloutlém světle pouliční lampy připomínal vraždící monštrum z hororu.

„To... jste vy? Ten, kdo se mnou potřebuje mluvit? Pan Novák?“

Něco odpověděl, ale většina jeho slov zanikla v zuřivém bubnování deště.

„Proč jste se mi díval do auta? Abyste se přesvědčil, že jsem tu sama?“

„Na tom by áleží, ní Tichá.“

Další dunivý úder hromu, tentokrát mnohem blíže než před chvílkou.

„Mávám dat az odnacha. Čílašte muži, peteto?“

„Cože?“ vyhrkla jsem zmateně. „Promiňte, ale vůbec vás neslyším! Mohl byste mluvit trochu víc nahlas? O co tady sakra jde?“

„Si pornácha zujevá.“ Rozhrnul pláštěnku a sáhl do kapsy maskáčové bundy. „Ate vidíš to padákle.“

A v ten moment zahřmělo potřetí. Přímo nade mnou. Lekla jsem se tak hrozně, že jsem skoro přestala dýchat. Deštník mi vyklouzl z ruky a já, šokem úplně ochromená, bez hnutí sledovala, jak ho vítr odnáší neznámo kam. Musím odtud pryč, projelo mi hlavou v náhlé panice. Musím se někam schovat, nebo je se mnou konec. Udělala jsem pár nejistých kroků směrem k autu, ale dál už to nešlo. Nohy mě odmítly poslouchat. Ztratila jsem rovnováhu, upadla na zem, narazila do čehosi tvrdého a před očima mi explodoval roj hvězd. I můj společník se evidentně vyděsil. Prudce sebou trhl, odskočil ode mě, a dřív než jsem se stihla vzpamatovat, ho pohltila tma.

Ležela jsem na zádech a cítila, jak mě studené kapky deště mlátí přes obličej. Stékaly mi do očí, do nosních dírek

i pootevřených úst, ze kterých nevycházel žádný zvuk, i když jsem se snažila křičet. Ach bože, já tady umřu, pomyslela jsem si jen malou chvíli předtím, než ke mně dolehl ohlušující rachot motoru.

To auto zabrzdilo těsně vedle mého. Někdo vystoupil. A potom, úplně zničehonic, byla všude kolem neuvěřitelná spousta lidí. Skláněli se nade mnou a něco říkali, nerozuměla jsem jim však ani slovo. Vypadali zvláště. Dáma v růžovém koštyмку, která se trochu podobala Dolores Umbridgeové, mi nabízela šálek čaje. Ale ksakru, ona se jí nepodobala. Vždyť tohle *byla Dolores Umbridgeová!* A hned naproti stál profesor Snape. Vedle něj Pošuk Moody, Hermiona, všichni sourozenci Weasleyovi a taky... muž s levandulovou šálou kolem krku. Toho jediného jsem neznala. Svezl se na kolena, rozeplnul mi kabát a štrčil pod něj ruce, což se mi ani trochu nelíbilo. Chtěla jsem vykřiknout, ať okamžitě přestane, ale nezmohla jsem se vůbec na nic.

„Neboj, holka, to bude dobrý.“ Naklonil se tak blízko, že jsem zřetelně cítila vůni jeho parfému. Pomeranč, skořice, santalové dřevo. A ještě něco, co jsem neuměla pojmenovat. „Zvládneme to spolu, ok?“ Konejšivě se usmál, odhrnul mi z tváře pramen mokrých vlasů a já si marně zkoušela vzpomínout, ve kterém dílu Harryho Pottera jsem ho viděla.

„Vydrž, za chvíli se ti uleví.“

Žádná velká role to být nemohla, tak pěkný herec by mé pozornosti jistě neunikl.

„Ale ne, tohle nedělej!“ V jeho hlase zaznělo cosi alarmujícího. „Zůstaň tady se mnou, prosím tě!“

Nic jiného jsem ani neměla v plánu, vzhledem k okolnostem. Nechápatě jsem vykulila oči a chtěla se zeptat, proč říká takové hlouposti, když jsem ji zčistajasna uslyšela. Vtíravou melodii *písně pro dnešní den*, která vyhrávala z otevřených

dveří jeho vozu tak nahlas, že přeřvala i pleskání deště. Kdybych mohla, začnu se smát jako pominutá. On to neudělal, což mě trochu zklamalo. Patřil snad mezi hudební barbary, kterým se ta písnička líbí?

„Ještě jednu noc... s tebou,“ zachraptěla jsem mu do obličeje, aby si uvědomil neskonalou trapnost jejího textu. „Objmi mě... znova, protože... tě miluju.“

To byla poslední věc, na kterou si vzpomínám.

V příštím okamžiku úplně všechno ztichlo. Déšť uštl, hudba dohrála.

Muž s levandulovou šálou se propadl někam do tmy.

A s ním i celý zbytek vesmíru.

2. kapitola

Ta bolest byla ukrutná. S námahou jsem zvedla ruku, abych si ohmatala čelo, do něhož vytrvale bušily šlovky neviditelných kladívek. Nejhorší kocovina, jakou jsem zažila. Kde jsem k ní ale mohla přijít? Kromě pár deci vína, které občas vypiju s Gabrielem, mě alkohol nikdy nelákal, žádné bujary party jsem se v poslední době nezúčastnila, a pokud si dobře vzpomínám... Vydechla jsem údivem, když se moje dlaň dotkla obvazu, pevně utaženého kolem hlavy. Co má tohle znamenat? Očima jsem vyjeveně těkala po místnosti, která mi připadala divná, neútluná a naprosto cizí. Všechno tu bylo až děsivě bílé. Strop s nevzhlednou zářivkou, noční stolek, vysoké zdi i žaluzie, jimiž se dovnitř snažilo prodrat slunce. Ten pokoj jsem vůbec nepoznávala.

„Ahoj ospalče.“

Ten hlas ovšem ano.

„Zdalo se ti něco pěkného?“ otázala se moje matka žoviálním tónem, jako by to bylo půl hodiny, nikoliv jedenáct let, co jsem s ní mluvila naposledy. „Trochu se bojím, že ta čokoláda už vystydla. Musely jsme pro ni zajít dolů do kantýny, automat na chodbě je pořád rozbitý, ale než jsme se vrátily, zase jsi byla v limbu. Přinesu ti novou, jestli chceš.“

Ohromeně jsem zamrkala, neschopná jediné smysluplné reakce. „Kde to jsem?“

„Na tohle ses ptala už včera večer! A dneska nejmíň dvakrát,“ opáčila tmavovlasá dívka v komicky plandavé mikině s nápisem *Always kiss your dog*. Seděla na židli pod oknem, žvýkala bagetu a poťouchle se křenila. „Ty o tom fakt nevíš? To teda musela být pořádná šlupka, cos do té hlavy dostala!“

„No tak, Dory. Chovej se slušně,“ pokárala ji máma, načež se obrátila zpátky ke mně. „Jsi přece v nemocnici, zlatíčko. Čeká tě ještě několik vyšetření, ale nejspíš v pátek bys měla jít domů. Kluci už jsou na cestě, budou tu každou chvíli. Určitě se těšíš, až nám Teo povykládá, jak na té soutěži dopadl, vid’?“

Otupěle jsem přikývla. Asi by bylo zbytečné snažit se jí vysvětlovat, že ať už je Teo kdokoli, jeho soutěžní úspěchy mě teď opravdu nezajímají.

„Celý týden měl takovou trému, chudáček! Škoda žes tam nemohla jít s ním, ty jediná ho vždycky dokážeš uklidnit.“

„Aha.“ To byla nepochybně důležitá informace. Jak se zdá, mám na Tea blahodárný vliv, přestože se vůbec neznáme. Ale pravda to být musí, bezesporu. Vždyť mi to říká někdo, koho jsem neviděla od svých dvaadvacátých narozenin! Moje podezření, že ještě spím a tohle všechno není nic než potrhlý sen, se začínalo měnit v neochvějnou jistotu.

„A cos teda u té benzínky vlastně dělala? Pořád si nemůžeš vzpomenout?“

Holka ve vytahané mikině mi lezla na nervy čím dál víc. Tón, jakým se mnou mluvila, se dal rozdýchat jen silou vůle, ovšem fakt, že se bez dovolení vetřela do *mého soukromého snu*, drobí tady po zemi bagetu a ještě je natolik drzá, aby mi kladla hloupé otázky, mě přímo iritoval. „Nebo máš před náma nějaký tajemství? Seš tajná agentka FBI a šla jsi tam na

schůzku s informatorem, že jo? Brácha si myslí, že tě unesli mimozemšťani, ale on byl vždycky trochu cáklej, tak ho nesmíš brát vážně. Mě zas nejdřív napadlo, jestli sis nenašla milence, za kterým –“

„Dorotko!“ vyjekla zděšeně máma. „Co to proboha říkáš? Koukej ty svoje pubertální hormony zklidnit, nebo tě vyhodíme na chodbu!“

Holka se zhluboka nadechla, aby jí něco peprného odpověděla, ale naštěstí už k tomu nedostala příležitost. Do dveří právě vstoupila zdravotní sestra s podnosem v rukou.

„Čas na odpolední medicínu,“ usmála se, zatímco mi podávala dvoubarevnou kapsli a skleničku čaje. „Jakpak se cítíte?“

„Ještě pořád neví, kde je,“ informoval ji ten spratek. „Dneska se nás na to ptala už třikrát, vid', babi? Nemůže mít třeba amnézii, nebo tak něco? Viděla jsem totiž jeden suprovej film –“

„Nemám žádnou amnézii!“ ohradila jsem se dotčeně. Vždycky jsem patřila k tolerantním lidem, aspoň pokud je mi známo, jenže takovéhle chování už opravdu... no tak moment. Babi? Ona mou matku oslovila *babi*???

„Je naprosto přirozené, že se cítíte zmatená,“ snažila se mě uklidnit sestra, ale skoro jsem jí nevěnovala pozornost. „Utrpěla jste těžký otřes mozku, takže chvíli potrvá, než se dáte znovu dohromady.“

Odevzdaně jsem spolkla nabízený lék, pocínila si čajem výstřih fialové noční košile, kterou jsem nikdy dřív neviděla, a můj pohled se setkal s máminým. Byla pořád stejná, až na pár vrásek a šedivých odrostů. Pořád stejná jako v to ospalé zimní ráno, kdy mi přijela na kolej oznámit, že se stěhuje kamsi do Jihlavy a bere si chlápka jménem Vladimír. Nebo snad Zdeněk? Tenkrát jsem jenom pokrčila rameny a popřála jí hodně štěstí, jak se od slušně vychovaných dcer zpravidla

očekává. Koneckonců udělala velké gesto a přepsala na mě byt. Aspoň trocha falešné radosti, že opět prožívá romantic-kou lásku, byla tudíž namístě. Ve skutečnosti mě její život nezajímal už dávno. Stejně tak jako se ona neštarala o ten můj. Pozvání na svatbu jsem s díky odmítla, náš hanebně zchátralý panelákový kotec od základu přestavěla a kromě dvou tří neosobních mailů, které jsme si každý rok povinně napsaly, nezbylo už nic, co bychom si s mámou toužily sdělit. A teď tu zčišťajasna sedí u mé postele, drží mě za ruku a bůhvíproč předstírá, že jsme nejlepší kamarádky pod sluncem. A ještě si s sebou přivede manželovu pubertální vnučku, která se vůbec neumí chovat!

„... úplně promoklá, když vás na tom parkovišti našli.“ Sešřin melodický hlas přetrhl nit mých myšlenek. „To od vás nebylo příliš moudré, vypravit se ven v takovém lijáku, paní Hofmanová. Můžete být ráda, že jste to neodnesla i zá-palem plic, došt často se totiž setkávám s případy –“

„Počkejte.“ Najednou jsem měla pocit, že ten zatracený hrom slyším znovu. Ale tentokrát udeřil mnohem větší silou. „Co jste to řekla?“

„Že chybělo jen málo, abyste dostala zápal plic, vždyť jste na té studené zemi ležela skoro –“

„Ne, tohle nemyslím.“ Ve spáncích se mi rozbušila krev. „Zopakujte moje jméno, prosím vás.“

„Vaše jméno?“ zvedla udiveně obočí. „Teď mě ovšem začínáte trochu děsit, paní Hofmanová. Bojím se, že nějak nechápu –“

„Ježíšmarja! Co je to za blbošť?“ Prudce jsem se vzpřímila do sedu. „Nevím, s kým si mě pletete, ale jmenuju se Kristýna Tichá!“

Udivený pohled se během zlomku vteřiny změnil v šokovaný.

„Můžeš jí laskavě vysvětlit, kdo jsem, mami? Nebo... si ze mě jenom děláte legraci?“

Máma zbledla jako štěna, sestra zalapala po dechu a holka s bagetou se bláznivě rozchechtala. „No ty krásu, tak tomu říkám haluz!“

„A tahle slečna,“ s vypětím sil jsem natáhla ruku a ukázala na ni prstem, „ať už mě přestane štvát. Proč jsi ji sem vůbec vodila? Nechci, aby mě okukoval někdo cizí, když se tu válim v posteli!“

Její smích nabíral na síle, zatímco máma neměla daleko k srdečnímu kolapsu.

„Jak to proboha myslíš, zlatíčko? Nikdo cizí tu s námi přece není...“

„A co ona?“ Uvědomila jsem si, že začínám téměř hystericky křičet. „Vážně nemám nic proti tomu, že ses vdala za jejího dědu a teď je z tebe úžasná *babi*, ale já ji hergot vidím poprvé v životě!“

Sestra upustila podnos. Nepřítomně jsem sledovala, jak se pilulky sypou z bledě modrých kalíšků, kutálí se po líně a vytváří na něm pozoruhodné obrazce. Kromě pleskavého zvuku, který při tom vydávaly, bylo v místnosti absolutní ticho. Dokonce i holka se přestala smát a otevřela pusu dokořán.

Trvalo snad půl minuty, než někdo konečně promluvil.

„Vydržte, jenom si na chvilku odskočím.“ Výraz v sestřině tváři nevěstil nic dobrého. „Hlavně zachovejte klid, ano? Brzy se jistě všechno vysvětlí.“ Několika rychlými kroky byla u dveří, otevřela je – a vletěla mu přímo do náruče. Vysokému, černovlasému, jako vždy prudce elegantnímu přízraku mé dávné minulosti. Stál tam s pugétem frézíí a vyjeveně na ni civěl.

„Ach! Omlouvám se, pane Hofmane. Teď asi není moc

vhodný čas na návštěvu, vaše paní totiž zrovna...“ Důvěrně se k němu naklonila a cosi mu pošeptala.

„Prosím?“ I on otevřel pusu dokořán, stejně jako předtím ta holka. A najednou jsem měla pocit, že jsou si až neskutečně podobní. „Vy žertujete, seštri! Jak by mohla nepoznávat svou vlastní dceru? Chcete mi snad říct, že následkem toho úrazu... ztratila paměť? Že netuší, kdo jsme?“

„Kdo jsi ty, to vím naprosto přesně,“ ubezpečila jsem ho. „Jenom vůbec nechápu, co tady děláš!“

Položil květiny na stolek, došel k holce a chlácholivě jí stiskl ruku. „Neboj, Dory, o nic nejde. Maminka je jenom trochu zmatená. Mluvila jsi už s doktorem, Kristýno? Řekl ti, co si o tom myslí?“

Jako v transu jsem krčila rameny a klouzala očima po stěnách pokoje. Někde tu přece musí být skrytá kamera. Za okamžik se rozlétnou dveře, dovnitř vpadne televizní štáb a všichni budou mrtví smíchy, jak báječně se jim povedlo mě nachytat. A potom už mi, doufám, někdo prozradí, co má tohle divadýlko sakra –

Dveře se opravdu rozlétly. Jenomže ten zrzavý kluk s oplácanými tvářemi a svítivě žlutým batohem na zádech vůbec nevypadal jako člen televizního štábu. Vždyť kolik mu mohlo být? Určitě ne víc než deset.

„Hádej, jak to dopadlo!“ Vrhł se k mé posteli, a dřív než jsem se zmohla na protest, mě začal pusinkovat. „Měla jsi pravdu, fakt jsem to zvládnul! Jsem na třetím místě, koukej,“ pištěl jako šílenec a mával ve vzduchu barevným diplomem. „Ani Jirka Soukup nebyl tak dobřej jako já! Paní učitelka říká, že když se budu ještě víc snažit, nechají mě příští rok –“

„Jo. Gratuluju. Tohle je určitě skvělá zpráva, jenže...“ Vymanila jsem se z jeho objetí a zoufale pohlédla na mámu.

Potom na Aleše, který si mě prohlížel, jako bych byla tvor z jiné planety. „Tak už dost, prosím vás. Můžu vědět, či to byl nápad? Chcete ze mě udělat blázna, nebo o co vám jde? Klidně mi sem přiveďte ještě tucet dalších dětí, hrajte si tu idiotskou hru, jak dlouho vás bude bavit, stejně nemáte šanci –“ Zbytek slov mi uvízl v krku.

Dveře se opět otevřely a já jsem najednou cítila, že nemohu dýchat.

Že se mi zastavilo srdce.

„Kdepak je ten malý darebák, co se odvážil utéct dědovi?“

Že mám zpocené dlaně a oči plné slz, které při nejlepší vůli nedokážu zastavit.

„Neříkal jsem, ať na mě čekáš u výtahu? To jsou mi moresy! A přestaň se chichotat, nebo mamce prozradím, jak ses málem počůral trémou, ty naše slavná hvězdo.“

Že mi už vůbec nezáleží na tom, jestli jsem ztratila rozum. Nebo jestli spím a tohle celé se mi jenom zdá.

„Tati...?“

Protože pokud ano, byl by to ten nejkrásnější sen, jaký jsem si kdy mohla přát.

„Tatínku! Tohle přece... já... ach bože! Tak hrozně moc se mi po tobě stýskalo!“

S nechápavým výrazem ke mně usedl a trochu nemotorně mě objal. „Co blbneš? Vždyť jsme spolu mluvili dneska ráno.“

„To si myslíš ty,“ vzlykala jsem do jeho prošívané bundy a tiskla ho k sobě takovou silou, až mě bolely ruce. „Nemůžu uvěřit, že ses vrátil! Že jsi tady opravdu se mnou...“

„Ona má totiž amnézii, dědo,“ sdělila mu holka vítězoslavně. „Jako bych to neříkala hned! Úplně zapoměla, že existuju, a hádám, že nepoznává ani bráchu. Huštý, vid’?“

Matně jsem vnímala, jak sebou tatínek škubl. Jak tomu klukovi spadla údivem brada. „Co? Ty si na mě nepamatuješ, mamko?“

Jak Aleš bezradně zakroutil hlavou a *moje vlastní dcera* znovu vyprskla smíchy.

„Tohle až budu vyprávět kámoškám, tak se vsadím, že mi neuvěřejí!“

Ale bylo mi to jedno. Za pár minut se probudím zpátky doma, ve své pohodlné posteli, kterou jsem vloni na jaře vybírala s Gabrielem, a z celého snu mi v hlavě utkví sotva pár střipků. Tak proč se ještě chvíli neopájet představou, že tatínek nikdy neumřel? Že se máma znovu nevдалa a ještě pořád k sobě máme blízko? Vždyť je to jen malý, úplně nevinný výlet do fantazie, na nějž dřív nebo později beztak zapomenou. Stejně jako na tenhle nemocniční pokoj, léky rozkutálené po zemi, obtlouštělého chlapečka s diplomem a... hlavně na ni.

Tu divnou holku, která má kdovíproč Alešův úsměv.

A moje oči.

3. kapitola

Hofmanová Kristýna. Tak zněl údaj v občanském průkazu, který jsem vytáhla ze své kabelky. Koupila jsem ji zhruba před čtvrt rokem v jednom luxusním obchodě poblíž Václaváku, kam jsem tehdy doprovázela Gabriela na jakési jednání. Stála mě sice majlant, ale za úspěšně složené advokátní zkoušky to byla více než zasloužená odměna.

Ted', když mi ji sešťička položila na klín a já s úlevou konstatovala, že vypadá pořád stejně, jsem měla chuť začít výskat radostí. Haleluja, kabelka je na světě, nic zlého už se nemůže stát! Jediný pohled do jejích útrob však stačil k tomu, aby mé naděje splaskly jako mýdlová bublina. Cizí dámský parfém. Cizí klíče od bytu. Mobil ve svítivě růžovém pouzdře s obrázky jednorožců. To jako vážně? Otrhaná peněženka s cizí platební kartou, řidičákem, průkazem do městské knihovny, kam jsem naposledy zavítala zhruba v deseti letech, a touhle nesmyslnou občankou. A všude, úplně všude to stejné, logiku pozbývající jméno, z něhož mě pomalu začínala chytat hysterie.

Telefon se mi nepovedlo odemknout. Na břicho jsem si nahmatala špek, který tam nikdy dřív nebyl. A když jsem o chvíli později stála v koupelně před zrcadlem, chybělo jen

málo, abych omdlela. Ta příšerná ženská se zavázanou hlavou, co na mě bez hnutí civěla, jsem ani omylem nemohla být já. Prsa měla škaredě povislá, obočí neupravené, tvář bleudou jako smrtka a namísto krásných havraních vlasů, jimiž jsem se pyšnila od svých dvaceti let, se jí po ramenou plazilo cosi zplhlého, maštného, připomínajícího počůranou slámu. Tohle už nevypadá na nevinný výlet do fantazie, uvědomila jsem si s hrůzou. Tohle je ta nejhorší noční můra, jakou jsem kdy zažila. A já se z ní musím probudit, okamžitě! Není přece možné, aby mi vážně přeskočilo. Nebo snad ano...?

V slzách jsem se zhroutila na studenou dlažbu a brečela, dokud mě tam neobjevila sestra. Dověkla mě zpátky do postele, píchla mi injekci a slíbila, že za chvíli už mi bude mnohem líp.

Jenže nebylo.

Ani za chvíli, ani druhý den ráno, kdy to celé začalo nanovo. Další série vyšetření, soucitných pohledů a nekonečných otázek, na které jsem neznala odpovědi.

Požádala jsem doktora, aby za mnou nikoho nepouštěl. Mámu, Aleše, a především *moje vlastní děti*. Dokonce ani tatínka, i když mi to mohlo urvat srdce. Co bych vlastně vykládala člověku, který je téměř patnáct let mrtvý? Stejně by mi neuvěřil jediné slovo.

A tak jsem tam jenom ležela, zírala do stropu, modlila se k pánubohu, v něhož jsem nikdy nevěřila, a urputně se snažila najít nějaké vysvětlení pro celou tuhle absurdní situaci. Zmapovat si v hlavě všechno, co jí předcházelo, vybavit si každíčký detail, znovu a znovu se uklidňovat, že nejsem vyšinutá. Že se odtud dostanu, i kdybych měla vypustit duši.

No a potom, krátce před večerí, se dveře mého kriminálu téměř neslyšně otevřely.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ještě jednu noc.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.